

SAŽETAK

Uredništvo

Sada je vrijeme za radost i mir.

Str.1

Formativni put

Zagrljaj blagoslova.

Str.2

Povjerenje, Povjeravanje, Osmijeh

Pismo vrhovnog poglavara Don Ángela Fernández Artimea.

Str. 5

Obuka kandidata za ADMA

4. Predani smo...

Str.6

Obiteljski dohađaji

- Adma Sicilija.

- San Benigno Canavese.

Str.8

UREDNIŠTVO

SADA JE VRIJEME ZA RADOST I MIR

Predragi,

u svjetlu Kristova uskrsnuća, želim da svi primite želju za mirom i nadom koju sa sobom nosi uskrsno vrijeme, a ujedno i želju za obljetnicom osnutka ADMA-e koju obilježavamo 18. travnja 2023. i za početak mjeseca svibnja posvećenog Gospi, koju ćemo uskoro proslaviti, a koju krase naziv Pomoćnica kršćana.

Postoji vrlo snažna veza između ova tri trenutka, što liturgijski kalendar najviše naglašava kada - kao i ove 2023. godine - datum osnutka ADMA-e vremenski dolazi između Uskrsa i blagdana Marije Pomoćnice. Kao da nas podsjeća da naš identitet obuhvaća upravo ova dva stupa - Isusa i Mariju.

Naša radost kao kršćana, kao djece don Bosca i kao članova ADMA-e može se ukorijeniti samo u Uskrsu koji smo upravo iskusili i iz kojeg crpimo hranu. Istina je da je **“radost ogromna tajna kršćanina”** (Chesterton). Puna, duboka radost koju ništa ne može oštetiti jer se temelji na Isusu koji je pobijedio smrt. Prorok kaže:

“Ja ću otvoriti vaše grobove, izvesti vas iz vaših grobova, narode moj, i odvesti vas u zemlju Izraelovu! I znat ćete da sam ja Jahve kad otvorim grobove vaše i kad vas izvedem iz vaših grobova, moj narode! I duh svoj udahnut ću u vas da oživite, i dovest ću vas u vašu zemlju, i znat ćete da ja, Jahve govorim i činim’ - riječ je Jahve Gospoda” (Ezek 37,12-14).

U isto vrijeme, upravo zato što radost ne dajemo sami, već je to dar koji primamo, na nama je da je želimo, čuvamo i hranimo. Sveti Pavao kaže:

“Radujte se u Gospodinu uvijek! Ponavljam: radujte se! Blagost vaša neka je znana svim ljudima! Gospodin je blizu! Ne budite zabrinuti ni za što, nego u svemu - molitvom i prošnjom, sa zahvaljivanjem - očitujte svoje molbe Bogu. I mir Božji koji je iznad svakog razuma čuvat će srca vaša i vaše misli u Kristu Isusu.” (Filipljanima 4, 4-7).

Ako se, s jedne strane, hranimo Uskrsom, s druge strane gledamo u Mariju kako bi od nje naučili **“nositi radost”** i veličati Gospodina jer je **“Svemogućí učinio velike stvari za mene”** (Lk. 1, 49). U Mariji ponovno otkrivamo da je Gospodin i u našem životu učinio velike stvari, od Marije učimo čuvati istinsku radost, s Marijom izbjegavamo tugu i obeshrabrenje, čuvajući

u srcu događaje života, naše napore, pouzdanje i nadu. Kroz Mariju i kroz njezin zagovor konačno donosimo Isusu naše zahtjeve i prošnje, znajući da će nas on utješiti i da nećemo biti razočarani.

Poziv za ovo vrijeme je stoga neprestano moliti, da se mir vrati u svijet i da Gospodin pruži utjehu onima koji trpe ratne boli.

«I zato, Majko pojedinaca i naroda, ti koja “poznaješ sve naše patnje i nade”, ti koja majčinski osjećaš sve borbe između dobra i zla, između svjetla i tame, koje potresaju suvremeni svijet, prihvati naš vapaj koji, dirnuti Duhom Svetim, upućujemo izravno tvom Srcu i grlimo ljubavljaju Majke, te ovaj naš ljudski svijet, koji ti povjeravamo i posvećujemo, puni tjeskobe za zemaljsku i vječnu sudbinu pojedinaca i naroda. Na poseban način povjeravamo i posvećujemo ti one ljude i narode kojima je posebno potrebno ovo povjeravanje i posvećenje. “Pod vašom zaštitom tražimo utočište, sveta Majko Božja, ne preziri prošnje nas kojima se sudi!». (Čin povjeravanja Ivan Pavao II. - Fatima 13. svibnja 1982.)

Renato Valera,
 Predsjednik ADMA Valdocco.

Alejandro Guevara,
 Duhovni animator ADMA Valdocco.

FORMATIVNI PUT

ZAGRLJAJ BLAGOSLOVA

“Svaki dan trebamo započeti dobrim promišljanjem o svom duhovnom napretku, pa se onda nećemo iznenaditi kad pronađemo bijedu unutar sebe. Ne postoji ništa što je već napravljeno: morate početi ispočetka, iznova i sa dobrim srcem”.

Sveti Franjo Saleški

Božje milosrđe

“Milosrđe je prvi atribut Boga. To je ime Božje. Ne postoje situacije iz kojih ne možemo pobjeći, nismo osuđeni na potonuće u živi pijesak”.

Tako se papa Franjo obratio povodom proglašenja Godine milosrđa. Isus je govorio o Očevom milosrđu u prisposodobama na poseban način posebice u

onoj osobi milosrdnog Oca (Lk. 15, 11-32), ali prije svega živio je milosrđe samo zato što je On Očevo milosrđe u riječi i djelu, a Marija predstavlja vrata milosrđa, jer je kroz nju u svijet ušlo Božje milosrđe. U Isusovoj osobi otkrivena nam je Očeva milosrdna ljubav, kako bi mogla doći do svake osobe u njezinim grijesima, ranama i slabostima. Božje milosrđe je potpuno neopravdano. To je preobilan izvor nježnosti, velikodušnosti i bezuvjetne ljubavi. Ne moramo ga kupiti, niti zaslužiti: daje nam se slobodno i besplatno.

U latinskom jeziku izraz **“milosrđe”** sastoji se od dvije riječi: **“bijeda”** i **“srce”**. Božje srce je ono što nailazi na svaku ljudsku bijedu. Rane grijeha, zlo

koje prebiva u nama i hrani se našom tugom i našim obeshrabrenjem: sve te razderotine trebaju Božje milosrđe. Božje milosrđe poprima oblik zagrljaja, zagrljaja milosrdnog Oca.

Rembrandt u svojoj poznatoj slici uzadržava se upravo na ovom zagrljaju.

Otac je prikazan kao poluslijepi starac, s brkovima i bradom, s dugom tunikom izvezenom u zlatu i tamnocrvenim plaštom. On je ujedinjen sa sinom i sin je ujedinjen s njim. Ne mogu se razdvojiti: sin se naslanja na oca, a otac podržava sina. Zatvorenih očiju baca svjetlo na sve likove. Ispruženim rukama osvaja sve svojom ljubavlju. Svojim naprednim životom udiše novi život onima koji će uskoro umrijeti od gladi. Sve počinje od njega i sve se završava s njim. Svjetlo njegovog lica osvjetljava lica drugih likova. To svjetlo postaje živo i sija posebno u njegovim rukama kao izvor svjetlosti i topline. Cijelo tijelo klečećeg sina, ali posebno njegova prsa, sjedište srca, napadnuto je i obasjano svjetlom. To su vatrene ruke koje spaljuju sve zlo i udišu novi život. To su ruke koje dodiruju i liječe, dajući nadu, povjerenje, utjehu. Lijeva ruka je jaka i mišićava. To je ruka koja drži i podržava. Ima tipične značajke muške ruke. Desna ruka je, s druge strane, nježna, meka i vrlo nježna. Lagano se polaže na rame. Ne gužva, već miluje, štiti, tješi, smiruje. To je ruka majke. Dvije različite ruke za jednu ljubav: to je i očinska i majčinska ljubav. Sve u ocu govori o ljubavi: upijano lice, odjevni predmeti koji štite, tijelo koje prihvaća, ruke koje se grle i blagoslivljaju. Njezino tijelo postaje utroba dobrodošlice, a ruke drže, drže i miluju novootkrivenog sina. Njegova ljubav je prihvaćanje, oprostjenje, suze, nježnost, dar, dijeljenje, blagoslov, želja, radost, slavlje, život, nasljedstvo.

“Uvjeti” za pristup Božjem milosrđu

Istina je da nam je Božje milosrđe dostupno, također je istina da se za primanje milosrđa trebamo, poput izgubljenog sina, vratiti se u Očevu kuću. U četiri točke možemo sažeti uvjete koji nas otvaraju njegovom blagoslovu i milosrdnom zagrljaju: 1) Povjerenje 2) Poniznost 3) Zahvalnost 4) Oproštenje braći i sestrama.

1) Povjerenje

Potvrdili smo da Božje milosrđe kao najveće otajstvo i najljepše blago koje nam vjera povjerava. Nije nam ga uvijek lako prihvatiti: iako ga vidimo u evanđelju i u svom životu. Ponekad nam je teško primiti Božje milosrđe jer imamo vrlo malo povjerenja u Gospodinovo oprostjenje i ne prihvaćamo ga uvijek u potpunosti. Bog nam oprašta, ali ne možemo si sami oprostiti. Sveta Terezija od djeteta Isusa rekla je da ono što najviše boli Božje srce nisu naši grijesi, već naš nedostatak povjerenja u njegovu ljubav. Što je veće naše povjerenje, to je veće milosrđe koje će nam biti dano i bit ćemo ugodniji Bogu.

2) Poniznost i siromaštvo duha

Ponekad je razlog zašto nam je teško u potpunosti prihvatiti milosrđe ponos: ne prihvaćam da sam osoba koja je pala. Htjela sam biti savršena, nepogrešiva osoba. Umjesto toga, grijeshio sam i ne mogu prihvatiti da sam ja kriv. Željeli bismo, uostalom, biti ti koji će spasiti sebe, biti bogati na temelju naših dobrih djela i kvaliteta. Teško nam je prihvatiti da smo siromašni u srcu.

Ponekad nam je teško prihvatiti Božje milosrđe za sebe i za druge. To je stav starijeg brata (*»Gle, služio sam ti dugi niz godina i nikada se nisam oglašio na tvoju zapovijed, a ti mi nisi dao ni jareta«*) i to je stav farizeja za koje Isus govori prispodobu. Oni zadovoljavaju svoj osjećaj za pravdu i zadovoljni su svojim djelima. Misle da imaju pravo na Božji blagoslov, a kada taj blagoslov padne na grešnika, oni to vide kao nepravdu.

To je pretpostavka ljudskog ponosa, inzistiranja na nečijim pravima. Ne možemo prihvatiti činjenicu da je Bog tako velikodušan prema siromašnima i grešnicima. Ali za nas je bolje da to prihvatimo jer u našem životu uvijek postoji vrijeme kada smo siromašni i grešni.

3) Budite zahvalni

Postoji treći važan uvjet: zahvalnost. Isus je u Evanđelju rekao: *“Doista, onomu tko ima dat će se i obilovat će, a onomu tko nema oduzet će se i ono što ima.”* (Mt .13, 11). Izraz možemo razumjeti na ovaj način: onaj koji zna da je primio darove od Boga i zahvaljuje, primit će više.

Postoji mala tajna u duhovnom životu: što više srce zahvaljuje, to više Bog daje, čak i kada život nije savršen i nemamo sve što nam treba. Što više zahvaljujemo Bogu, to su naša srca više otvorena i voljna primiti njegovo milosrđe.

4) Praštanje

Četvrti uvjet za primanje Božjeg milosrđa vrlo je jasan u evanđelju: ako ne oprostimo, Bog nam neće moći oprostiti. Ponekad je ono što nas sprječava da primimo Božje milosrđe nedostatak milosrđa, tvrdoća srca i nedostatak dobrote prema drugima. *“Blago milosrdnima: oni će zadobiti milosrđe!”* (Mt. 5, 7). Što sam milosrdniji prema svojoj braći i sestrama, Bog će milosrdniji biti prema meni.

Kada shvatimo da nam je preteško reći: *“Opraštam vam”*, moramo se obratiti Ocu, jer samo Bog može istinski oprostiti. Da bismo oprostili, moramo pronaći Očevo srce. Ono je izvor oprosta. To nije u meni: to je Božje srce i tamo moram ići tražiti oprostjenje.

Sakrament pomirenja i ponavljanje istih grijeha

U kršćanskom životu postoji patnja koja ne dolazi niti iz naše okoline niti sa neba: spoznaja da zlo dolazi iz nas i udaljava nas od Boga. Unatoč našim naporima i namjerama, uvijek se vraćamo nekim grijesima: čini se gotovo svojevrsnom specijalizacijom u počinjenju uvijek jednog ili dva specifična grijeha.

Zasigurno mnoge grijeha koje smo jednom priznali više ne činimo niti nam se vraćaju u životu. Drugi će vjerojatno uvijek ostati, unatoč svojoj dobi i situacijama: to su grijesi koji su dio nas i koji nam odmah padaju na pamet kada pogledamo unutra: nazvat ćemo ga “mojim” grijehom ili mojim “izvornim grijehom”. Svatko od nas ima svoj “izvorni grijeh” koji mu uvijek govori “duboko u sebi ne ljubiš Boga”, tjerajući nas da patimo više od bilo koga drugog. Zbog drugih grijeha, iskreno si govorimo,

čak ni ne osjećamo bol, ali “naš grijeh” nas umjesto toga obeshrabruje, gotovo kao da je cijeli naš odnos s Bogom povezan s njim za dobro (kada ga ne počinimo) ili u zlu (kada upadnemo u njega). Moj grijeh zna kako me uzeti i razumjeti i ne mogu zamisliti sebe osim toga (“Stvoren sam ovako”). Moj grijeh je poziv na kontemplaciju o Isusovu strpljenju koji ima mnogo strpljenja s nama.

Poznavanje i davanje preciznog **imena nečijem grijehu** znak je kršćanske zrelosti: oni koji žive vjeru u ružičastim balonima ne razumiju što znači trpjeti za počinjene grijeha koji su jednostavno slabosti koje svi čine jer **smo ljudi**. Kada govorimo o tuzi za grijehom, mislimo na stanje uma svjesnog kršćanina, ne potlačenog osjećajem krivnje, već sposobnog mjeriti u svjetlu Božje riječi udaljenost koja ga razdvaja od svetosti. Onog trenutka kada se povjerim milosti i odrekнем se da sam dobar pred Bogom, tada počinjem trpjeti: ta bol je dijete ljubavi prema Kristu, a ne ljubavi prema sebi kao prije.

Možemo potvrditi jednostavnu istinu: **moj grijeh** (koji se s vremenom može pretvoriti u poroke) vjerojatno će mi praviti društvo za cijeli život. Borba protiv njega znači vrijeme. Ova izjava može biti iznenađujuća, možda skandalizirajuća, ali svi znamo da je tako; I to znamo jer smo se tisuću puta pokušali ispraviti i tisuću puta smo s iznimnom lakoćom upali natrag u to!

Dakle, što treba učiniti? **Pretvaranje grijeha** u onu “slabost” koja uzdiže Božje milosrđe i moć (usp. 2 Kor. 12, 9). Evo nekoliko trikova:

1) Prije svega potrebno je pomiriti se (ne mir) s vlastitim grijehom ispovijedajući ga jednostavno i bez srama, educirajući se da u molitvi zamolim Gospodina da me oslobodi, ako on to želi.

2) Zatim, dobro je raskrinkati iluziju koja se skriva iza grijeha, pitajući se: što zapravo tražim? Čineći ovaj grijeh, što se nadam ili mislim postići?

3) I opet: zdravo je s vremena na vrijeme uvjeriti se da nas pogreška uči da budemo ponizniji i da opraštamo drugima kao što nam Bog oprašta.

4) Opet: đavao nam ne nudi prilike za zlo jer želi zlo u sebi. Njegova prava svrha je da nas posrami pred Bogom okrećući nas od njegove prisutnosti. Đavao je Tužitelj koji stoji na vratima hrama kako bi vam

rekao: “Kako? Imate li vi koji to činite hrabrosti ići pred Gospodina? Zar vas nije sram?” Ovdje je, dakle, još jedan trik pred grijehom: zlo koje vreba u meni nikada ne može oduzeti mogućnost da se okrenem Bogu. **Možda sam grešnik, ali nikad onaj koji dopusti da ga obuzme sramota.** Zato, kao dobri sinovi don Bosca, pristupamo sakramentu pomirenja s takvim pouzdanjem i učestalošću i **nikada se nećemo umoriti od poniznog preklinjanja Božjeg oprostjenja i uživanja u Njegovom beskrajnom milosrđu.**

Za osobni odraz

- 1) U kojem se od četiri “uvjeta” (povjerenje, poniznost, zahvalnost, oprostjenje) prihvaćanja Božjeg milosrđa osjećam slabije? Zašto? Što mogu učiniti da nastavim rasti?
- 2) Postoji li grijeh koji me “razlikuje” i koji moram često ispovijedati? Što zapravo tražim čineći taj grijeh? Što govori o meni?
- 3) Kada se osjećam kao *najmlađi* sin u prisposobi? A kada kao *najstariji* sin?

Mjesečna obveza

Svaki dan se obvezujem da ću zahvaliti za 3 lijepe stvari.

POVJERENJE, POVJERAVANJE, OSMIJEH

PISMO VRHOVNOG POGLAVRA DON ÁNGELA FERNÁNDEZA ARTIMEA

Kao što je navedeno u Pravilniku ADMA-e, Udruga Marije Pomoćnice kršćana “je put posvećenja i salezijanskog apostolata”.

Don Bosco, nadahnut učenjima svetog Franje Saleškog, predložio je cilj svetosti kao poziv svima i ponovio mladima:

“Čekam vas sve u Raju!”.

To je putovanje koje ponekad zahtijeva ići protiv struje, ali ne smijemo se obeshrabriti zbog poteškoća, jer nas život kao kršćana čini sretnima već na ovoj zemlji i širom nam otvara vrata vječnog života.

Vrhovni poglavar podsjeća nas da je prije svega put svetosti živjeti u obitelji, tražiti dobro supružnika i djece, prihvaćati ih onakvima kakvi jesu, posvetiti vrijeme dijalogu, znati razumjeti i oprostiti s ljubavlju i poštovanjem, bez prigovaranja.

“Obitelj koja ne posustaje pred poteškoćama i u kojoj i roditelji i djeca žive vjeru u Boga i u Njegovu providnost, poput Svete nazaretske obitelji, velika je potpora i plodonosan izvor za Crkvu i društvo”.

Posvećeni muškarci i žene pozvani su dati svoje svjedočanstvo kako bi put svetosti učinili dostupnim svima i potaknuli mlade da slijede Isusa u svakodnevnom životu, sastavljenom od studija, prijateljstava i služenja.

U Salezijanskoj obitelji ima mnogo svetaca, blaženika, časnih i sluga Božjih mlađih od 29 godina. I danas postoje mladi ljudi koji se posvećuju putu autentičnog kršćanskog života koji ih vodi do svetosti “u susjedstvu”, kako nas podsjeća papa Franjo.

ADMA svima nudi dva velika stupa salezijanske duhovnosti, Euharistiju i Mariju Pomoćnicu kršćana, te zaziva zagovor svetaca da nas podrže na putu vjere. Među članovima Udruge posebno spominjemo blaženu Aleksandrinu Mariju da Costu, portugalsku mističarku, koja se ponudila Gospodinu da **“ljubi, trpi i iskupi”**; Blažena Tereza Cejudo Redondo, supruga i majka, mučenica 1936. godine, koja je pridonijela osnivanju ADMA-e u Pozoblancu (Španjolska); službenice Božje Rosette Franzi Gheddo iz skupine

Nizza Monferrato (Italija) i Carmen Nebot Soldan iz skupine La Palma del Condado (Španjolska).

Među novim svecima salezijanske obitelji prisjećamo se Artemidea Zattija, salezijanca i medicinskog brat, kojeg je nedavno kanonizirao papa Franjo. Ovi modeli poticaj su za posvećenje članova ADMA-e, Salezijanske obitelji i cijele Crkve.

Andrea i Maria Adele Damiani

OBUKA KANDIDATA ZA ADMA

4. PREDANI SMO ...

Četvrto poglavlje formacije koju je predložila ADMA Primaria, Torino Valdocco, odnosi se na članak 4. Pravilnika koji govori o osobnom angažmanu članova.

Svatko tko pristupi Udruzi prihvaća poziv da živi kršćanski život prema salezijanskoj duhovnosti, odlučuje usidriti svoj život u Isusu u Euharistiji i Mariji Pomoćnici kršćana te se tim izborom obvezuje na prihvaćanje načina života u obitelji, na poslu, u crkvenim, društvenim i prijateljskim odnosima. To je stil koji ima za cilj ujediniti život i apostolat, pri čemu je prvo zalaganje svakoga osobno sudjelovanje u liturgijskom životu, molitvi i sakramentima, koje milost uvijek prati i podržava. Euharistija je na poseban način privilegirani trenutak stvarnog susreta s Uskrslim u Riječi i Kruhu. U odnosu ljubavi s Isusom također razumijemo važnost čestog pribjegavanja sakramentu pomirenja, kako bismo iskusili milosrdni zagrljaj Oca koji nam daje iscjeljenje od naših grijeha i snagu da počnemo iznova.

Usko povezana s predanošću sudjelovanju u liturgijskom životu jest živjeti i širiti, u duhu don Bosca, pobožnost Mariji Pomoćnici kršćana, nenadmašnom uzoru jedinstva s Isusom i hvalevrijedne pomoći za naše sudjelovanje u njegovom milosnom životu.

Povlašteni trenuci da živimo i širimo pučku dimenziju pobožnosti Pomoćnici kršćana, da stvaramo duh zajedništva među svim skupinama raštrkanim diljem svijeta i da tražimo milosti za

sve ljude koji se povjeravaju našoj molitvi, praksa su pučke pobožnosti koju se svaki član obvezuje obnavljati, jačati i živjeti: spomendan 24. u mjesecu, krunicu, devetnicu kao priprava za svetkovinu Marije Pomoćnice kršćana, blagoslov Marije Pomoćnice, hodočašća u marijanska svetišta, procesije i suradnja u životu župe.

Među različitim praksama pučke pobožnosti krunica ima temeljnu važnost, kao što nas je sveti Ivan Pavao II. poučio u svom apostolskom pismu Rosarium Virginis Mariae:

“Krunica Djevice Marije, u sabranosti svojih elemenata, sažima dubinu cijele evanđeoske poruke, čiji je gotovo kompendij. [...] Njome se kršćanski puk stavio u Marijinu školu kako bi se upoznao s kontemplacijom ljepote Kristova lica i iskustvom dubine njegove ljubavi [...] Krunica nas mistično nosi pored Marije predane praćenju Kristova ljudskog života u nazaretskoj kući. To joj omogućuje da nas s istom brigom odgaja i oblikuje, sve dok Krist ne bude u potpunosti formiran u nama. Ovo Marijino djelovanje, potpuno utemeljeno na Kristovom i radikalno podređeno njemu, ni najmanje ne sprječava neposredno jedinstvo vjernika s Kristom, već ga olakšava. To je svjetlosno načelo koje je izrazio Drugi vatikanski koncil, koji sam tako snažno iskusio u svom životu, čineći ga temeljem mog

biskupskog gesla: **Totus tuus**. Geslo, kao što je poznato, nadahnuto naukom svetog Ljudevita Marie Montforskog, koji je ovako objasnio Marijinu ulogu u procesu suobličavanja svakoga od nas s Kristom: **‘Svo naše savršenstvo sastoji se u tome da budemo suobličeni, ujedinjeni i posvećeni Isusu Kristu. Stoga je najsavršenija od svih pobožnosti nedvojbeno ona koja nas savršeno suobličava, ujedinjuje i posvećuje Isusu Kristu. Sada, budući da je Marija stvorenje koje je najviše suobličeno Isusu Kristu, slijedi da je, od svih pobožnosti, ono koje najviše posvećuje i suobličuje dušu našem Gospodinu pobožnost prema Mariji, Njegovoj svetoj Majci, i da što joj se više posveti duša, to će se više posvetiti Isusu Kristu’.** Nikad se Kristov i Marijin put ne čine tako duboko sjedinjeni kao u krunici.”

Biti dio ADMA-e obvezuje članove da oponašaju Mariju, njegujući u svojoj obitelji kršćansko okruženje dobrodošlice, gostoprimstva, slušanja, konkretne pomoći i velikodušne dostupnosti. To je obiteljski duh koji je don Bosco želio živjeti i u Valdoccu, u pedagogiji koja odgovara Preventivnom sustavu.

Nasljedovanje Marije čini nas dionicima njezine majčinske brizi za spasenje ljudi, osobito mladih i siromašnih, u župama kojima pripadaju, kao konkretan izraz zajedništva s mjesnom Crkvom i očitovanje salezijanske karizme u okruženju u koje se ulazi. Nadalje, apostolsko i odgojno zalaganje postaje zalaganje za molitvu i potporu, u Crkvi i u Salezijanskoj obitelji, laičkim, redovničkim i službenim zvanjem.

Naposljetku, svaki se član obvezuje živjeti duhovnost svakodnevnog života, po uzoru na Marijine evanđeoske stavove:

- **Fiat – Povjerenje:** poslušnost i raspoloživost Božjoj volji;
- **Stabat – Uzdaje:** vjernost i ustrajnost u trenucima suđenja i križa;
- **Magnificat – Osmijeh:** zahvalnost za velike stvari koje Bog čini u nama i među nama.

U tom smislu primjećujemo da je moto **“Povjeri se, vjeruj, nasmiješi se!”** također naslov pisma Vrhovnog poglavara Don Angela Fernandez Artimea, u povodu 150. obljetnice osnutka ADMA-e, u kojem se naglašava kako je predanost članova upravo to da slijede put svetosti u svakodnevnom

životu:

«Ovaj “put posvećenja i salezijanskog apostolata”, [...] lako je slijediti i orijentiran je na beskrajnu sreću. Sveti Franjo Saleški i don Bosco predstavili su svetost ne kao put rezerviran za privilegirane, već uvijek kao poziv svima, gdje god netko živio, bez obzira na stanje života [...] Prije svega, to je put svetosti koji treba živjeti u obitelji, dajući pozitivno svjedočanstvo, uglavnom ustrajnošću u ljubavi između supružnika, između roditelja i djece, između braće i sestara, između mladih i starih. [...] Ono što je najfascinantnije u ovom pozivu na svetost jest da se ne radi o činjenju posebnih stvari, neobičnih, već o ozbiljnom dopuštanju Duhu Svetomu da djeluje u srcu, u dubini onoga što jesmo i osjećamo, nastavljajući učiti, raditi, nastavljajući odnose, prijateljstva, usluge, ljetne kampove, pjesme... sve.»

Gian Luca e Mariangela Spesso

**Poslušnost, vjernost
i zahvalnost.**

OBITELJSKI DOHAĐAJI

Adma Sicilija

U nedjelju, 5. ožujka ADMA skupine Arenella Palermo, Capaci, Alcamo i Marsala sastale su se u crkvi San Gabriele Arcangelo u Palermu na dan duhovnosti u pripremi za Uskrs. Don Angelo Tomasello, župnik župe domaćina, molitvom, meditacijom i sudjelovanjem u euharistijskom klanjanju naglasio je Božje milosrđe.

Kroz proroka Jonu istaknuo je ljudske slabosti i rasvijetlio beskrajno Božje milosrđe koje je za sve ljude sigurno utočište, to je istinska utjeha.

Dan pun Milosti! Svi suradnici bili su duboko impresionirani riječima svećenika koji je majstorski vodio meditaciju.

San Benigno Canavese

U subotu 25.2. malo izaslanstvo ADMA-e Primaria bila je srdačno dočeka u San Benigno Canavese od strane ADMA skupine koja već neko vrijeme nastavlja svoj put molitve i povjeravanja Pomoćnici kršćana.

Bilo je to poslijepodne dijeljenja iskustava i razmjene, koje je završilo zajedničkim moljenjem svete krunice i svetom misom u drevnoj opatiji Fruttuaria. Koncelebrirajući su bili opat don Mario i don Alejandro Guevara, duhovni animator ADMA-e.

MOLIMO SVE DA NAM POŠALJU ČLANAK, FOTOGRAFIJU SA FORMACIJSKOG SUSRETA, KOMENTAR 24. MARIJINE POMOĆNICE, ODRŽANE VOLONTERSKE AKTIVNOSTI. Članak (.doc format, max. 1200 znakova bez razmaka) i maksimalno 2 fotografije (digitalni format .jpg i širine minimalno 1000 px) s naslovom i/ili kratkim opisom potrebno je poslati na adma@admadonbosco.org. U predmetu e-maila "Obiteljski događaji" i u tekstu potrebno je navesti podatke o autoru (ime, prezime, mjesto snimanja, Adma pripadnost, grad, država). Slanjem automatski ovlašćujete Admu za obradu, objavu, čak i djelomičnu, te objavu članka i fotografija u bilo kojem obliku. Slike mogu biti objavljene na web stranici www.admadonbosco.org, i/ili drugim Adma web stranicama zajedno s opisom prema odluci urednika.